

El futur de Prada

Gestor d'eficàcia provada, impulsor de nombroses iniciatives culturals (entre les quals destaca la Gran Enciclopèdia Catalana), Max Cahner és l'home elegit per a donar un nou contingut a la Universitat de Prada, que a l'agost concentrarà una altra volta centenars de joves d'arreu del país.

Josep Ramon LLUCH

Després de dissenyar durant quatre anys la política cultural de la Generalitat de Catalunya, com a conseller, Max Cahner ha retornat a les feines habituals, al front de l'editorial Curial i com a professor universitari de literatura catalana. A més, el passat mes de març fou proposat pel patronat de la Universitat Catalana d'Estiu per a presidir aquest lloc d'encontre i de debat científic i cívic, que de fa anys té com a marc el liceu Rénouvier de Prada de Conflent, a la Catalunya del Nord.

L'última edició de la Universitat de Prada va palesar unes dificultats que feren pensar que la crisi podia significar la fi d'una experiència tan important per a centenars de joves. Precisament, Cahner ha estat cridat per donar unes noves vies i unes noves exigències als cursos de Prada.

Pregunta.—*¿Quines diferències hi ha entre l'UCE dels últims anys del franquisme i l'actual?*

Resposta.—L'antifranquisme, la lluita unitària per les llibertats nacionals, va mantenir Prada, i hi hagué moments en què a Prada trobàvem la concentració més alta d'intel·lectuals i polítics catalans per metre quadrat. Tothom hi anava, des de Castellet fins a l'últim polític o el poeta que buscava més audiència. Prada era un lloc obligat. Però la transició i la lluita partidista, en primer lloc, van traure'n l'escenari únic, perquè les coses es podien dir ja a d'altres llocs; i, a més, el moment ja no era el de fer-se una clientela entre els intel·lectuals i els estudiants. Els quadres polítics no volien ampliar-se més, perquè ja s'havien repartit el pastís, sinó que on calia anar a buscar els vots era a les fàbriques o als barris. Per tant, tot això va anar deixant Prada

/ Jordi Morera

«Volem que la renovació de l'UCE vingui a través de conferències i debats»

una altra vegada sense cap més motivació que la de ser una plataforma de lluita cultural i política.

—*Malgrat tot això, Prada ha continuat celebrant-se amb bastants problemes. Calia donar-li una nova empenya, ¿com s'ha fet i qui hi ha participat?*

—Davant el perill que Prada desaparegués, tres institucions: Acció Cultural del País Valencià, l'Obra Cultural Balear i Òmnium Cultural, com també l'Institut d'Estudis Catalans, van reemprendre'n la tasca, a base de constituir un patronat —que representava la institucionalització que calia a l'UCE— amb membres

de les tres entitats ressenyades i de les dues institucions que van sorgir de Prada: l'Associació d'Amics de la Universitat de Prada (l'una a Perpinyà i l'altra a Barcelona) i a més, personalitats que hi podien fer una empenya, com ara Eugeni Giralt, Ramon Gual o Giboutri, representant de la Federació d'Entitats Culturals de la Catalunya del Nord i regidor de l'Ajuntament de Perpinyà. A més, a títol personal, hi ha Joan Becat i Pere Verdaguer, de Perpinyà; Josep Guia, del País Valencià; Aina Moll, per les illes, i Joan Ané pel Principat. Aquestes són les persones que formen part del patronat de l'UCE, que

/ Jordi Morera

«Cal mantenir un lloc on es pugui parlar»

té aprovats uns estatuts i que ha començat a treballar per tal de superar les tensions que havien posat en perill la Universitat.

—Actualment, la societat catalana disposa d'altres aules de debat cultural i polític, ¿és necessària encara la Universitat Catalana d'Estiu?

—És necessària, per bé que podria haver-hi d'altres fórmules; però, la que tenim nosaltres, no la desmuntem, perquè el que cal és mantenir un lloc on es pugui parlar, on es pugui fer un debat pedagògic i científic —fins i tot polític en allò que no s'acaba en les idees polítiques— amb abast de Països Catalans. I sobretot obert a tothom, que no sigui de cap manera un reducte dels qui consideren que tenen les idees més clares, dels més purs o dels més radicals. I, per poder fer això, cal que en desapareguin problemes financers, problemes de gestió, problemes fins i tot físics, d'acolliment, etc.

A més d'això, una universitat d'estiu és bona, objectivament. Hi ha el model de la Universitat Menéndez y Pelayo, que jo no critico, però no té sentit que només aquesta a Catalunya sigui present a Sitges; em sembla molt bé que hi sigui, però cal que una visió des dels Països Catalans pugui tenir la pròpia expressió.

—La Universidad Menéndez y Pelayo (UIMP) és, en part, una plataforma publicitària de la cultura i la intel·lectualitat espanyoles. ¿La Uni-

versitat Catalana d'Estiu no pot caure en l'oficialisme?

—La diferència més gran és que la UIMP té el suport de l'estat. Crec que no podem dir que sigui una operació de colonització —com algú ha dit— i, en tot cas, hem d'admetre diverses possibilitats d'encontre. La UIMP ha intentat de vincular-se a la cultura catalana, però, malgrat tot, no és una iniciativa catalana. El que seria molt negatiu és que no es fes una iniciativa des del nostre país, i sobretot amb aquest plantejament tan necessari de connexió i de col·laboració entre tots els països de llengua catalana.

—Com serà la nova estructura de l'UCE?

—El que es tracta és de mantenir el que s'havia anat fent, tot millorant-ho. Hem continuat l'estructura de seccions i tallers, tradicional a Prada, i ens hem posat en contacte amb totes les persones que hi han tingut alguna responsabilitat durant els darrers anys per explicar-los la nova orientació, és a dir, la necessitat de pujar-ne el nivell, de coordinar-ne millor les activitats, de programar-ho ja d'entrada i no deixar-ho tot a l'espontaneïtat de l'últim moment, etc.

Enguany hi ha unes seccions d'incidència a la llengua, al coneixement dels Països Catalans, als llenguatges artístics, etc., per a aquelles persones que, per la joventut o per la desvin-

culació cultural amb el país, en tinguin la necessitat. A més, hi ha les típiques disciplines acadèmiques: lingüística, literatura, història, economia, art, ciències, mitjans de comunicació, cinema, etc.; pel que fa als tallers —un total de divuit—, alguns són els de sempre (cant coral, dansa, excursionisme o d'esports) i d'altres estan pensats més com a seminaris amb temes monogràfics, com ara el de l'estudi de la flora del Canigó o el d'astronomia; també hi haurà un taller de ràdio, que comptarà amb la col·laboració de l'emissora de Prada, que durant dues hores al dia deixarà els estudis per fer un taller pràctic d'emissió.

La renovació de l'UCE, però, volem que enguany vingui a través de les conferències i els debats, i des d'altres activitats. Cada dia hi haurà una conferència, que volem que tingui caràcter magistral; hi parlaran Josep Benet, Joan Réventós, Miquel Coll i Alentorn, Emèrit Bono, Enric Cassassas, Nadal Batlle, Miquel Taradell, Jordi Carbonell, i Antoni M. Badia i Margarit. Pel que fa als debats, se centraran en el tema de «Quina és la divisió territorial que necessitem», i comptaran amb la participació de Macià Alavedra; Joaquim Nadal, alcalde de Girona, i Francesc Baltasar, alcalde comunista de Sant Feliu de Llobregat. També s'hi parlarà sobre «Catalunya del Nord, el seu futur com a país català», sobre si hi ha «Crisi de lectors en la premsa informativa en català»; també, hi haurà una taula redona, amb la participació dels rectors de totes les universitats del Paísos Catalans, que parlaran d'«Universitat i Paísos Catalans», i uns altres debats sobre normalització lingüística, el futur de les nacions sense estat i sobre pacifisme.

Entre els espectacles i les activitats paral·leles que se celebraran al vespre, cal destacar l'homenatge a Salvador Espriu al monestir de Cuixà, que consistirà en un recital de *La pell de brau*, llegit per Josep Maria Flotats, amb música de Narcís Bonet, director del Conservatori de París.

Aquestes són algunes de les activitats que hem organitzat per a aquesta edició de l'UCE. La nostra feina consisteix a aconseguir que tot això lligui, coordinar-ho i fer que les condicions d'estada, menjar, etc., siguin les adequades.